

Константин Константинов

СКИТНИКЪТ

Дворчето беше тясно и тъмно. Мър-мър бързо пое към вратата, после смело пресече улицата и се вмъкна в насрещната градина. Тук той спря за минута, мръдна два пъти мустака и подскочи доволно. Най-после! За тази градина той толкова пъти беше въздишал горе от терасата! Сега вече беше в нея. Хопна се веднага на едно дърво и след това скочи на стряхата.

– Ех, че е хубаво! – измърка от радост нашият юнак. От градината идеше хлад и мирис на зелено. Той беше сам-самичък и никой нямаше да го хока и съди. Отсреща беше неговият дом и прозорците светеха.

– Ей го на де е: няма нужда да нося ни камъчета, ни трохи като момченцето от приказката и да ги пускам по пътя, за да не се изгубя. Ще се поразходя и ще се върна! – думаше си сам Мър-мър.

В това време някъде наблизко се чуха два котарашки гласа: единият тъничък, креслив, другият дебел и страшен. Месецът се показва на тъмното небе и Мър-мър видя наблизко на един покрив два котарака, изгърбени, наежени един срещу друг, които се караха за нещо.

Без да мисли, той хукна нататък. След две-три минути беше вече до ония двамата.

– Добър вечер, побратими! – рече кротко Мър-мър и вдигна опашка в знак на поздрав. – Чакайте, защо се карате тъй?

Двата котарака трепнаха от изненада, опулиха се още по-страшно и после изведнъж изсъскаха злобно към новодошлия:

– То не е твоя работа! Махай се оттука!

– Ама чакайте, бе приятели! Аз само така... – отвърна Мър-мър. Но докато довърши – два плесника от двете му страни го зашеметиха и той усети, че пада. Изведнъж силен шум от съборени керемиди и мяукане се разнесе в нощта. Мър-мър разпери лапи и полетя в някаква пропаст. Докато проумее какво става, усети, че пада върху нещо меко, което веднага се размърда, раздрънка синджири и лавна насреща му с гръмовит глас. Едва сега нашият скитник разбра, че е паднал върху вързано куче в някакъв чужд двор. Обезумял от страх, Мър-мър се метна към стобора насреща, с последни сили се покатери на друг покрив и хукна, без да мисли и без да се обръща. Плесниците бяха раздрали едната му ноздра и оттам капеше кръв.

Месецът се бе издигнал вече и осветяваше покривите. Нощта беше тиха. Всичко спеше. Прислонен до един комин, Мър-мър дълго се оглежда наоколо. Уви! Тука всичко му беше непознато. Откъде беше тръгнал! През къде бе минал – нищо вече не помнеше! Изведнъж му се доплака. Ами сега? Олеле, ами сега?...

Ала Мър-мър все пак имаше юнашко сърце и не се отчая съвсем. Обърса кръвта от нослето си, мръдна решително мустак и си рече:

– Няма що, ще чакам да съмне – и тогаз по-лесно ще намеря пътя до къщи.

Избра си по-равно местенце и легна, ала цялата нощ не можа да мигне. Когато слънцето го огря и освети къщията наоколо, той се надвеси над улицата, която тънеше още в сянка. Разбра, че наистина се е загубил и че вече няма да се върне в къщи. Напусто обръща глава и души на вси страни. Отвсякъде идеха миризми на чужди къщи. Нямаше и помен от оная хубава, мила миризма на неговия роден дом. Тогава Мър-мър си спомни за всичко, което беше останало там. За мекото легло, за старата Мяу-мяу, която го хокаше наистина, но го и обичаше, за братчето си Потурана, с което често се караха, но спяха един до друг, за Хър-хър, с когото тъй хубаво си приказваха, за господарите, които го хранеха с месце, с дроб и мляко!... И му се поиска да умре от мъка.

Тоя първи ден беше най-тежък.

Той отново тръгна по покриви, огради и стобори – дано случайно се оправи. Цял ден кръстосва отчаян, подплашван от всеки шум, от сенките на птиците и от свирките на автомобилите. Най-после привечер, капнал от умора, спря на една ниска стряха да почине. И сега изведнъж усети, че освен от скръб е изтощен и от глад, а най-вече от жажда. В тоя миг някой кихна и прошумоля наблизко. Той веднага пак скочи, готов да бяга. Огледа се: на три крачки от него лежеше друг котарак и го гледаше. Ама какъв котарак, майчице! Дръглив, с издут корем, оскубан, изпоцапан със сажди и кал – страшен! Само очите му гледаха спокойно и добродушно.

– Добър ден! – рече Мър-мър боязливо.

– Добър ти ден, юначе – отвърна другият. – Ти да не си тукашен?

– Не съм – рече Мър-мър, преглътна, помълча и добави: – Аз съм загубен... – и очите му се насълзиха.

– Ха – рече другият и се понадигна. – Ай, сиромахът! И ти ли? Че как тъй? Я ми разправи!...

Мър-мър му разказа набързо патилата си. Другият слушаше внимателно, клатеше глава и думаше:

– Тъй, тъй!... – После сложи лапа на рамото на Мър-мър и рече: – Не бой се, приятелю! Не се отчайвай! И аз съм като тебе. Ето – не зная вече колко години минаха, седем ли, така се скитам и аз – изгубен, без дом. Тежичко е, вярно, но ти не се бой! Ти барем си млад, ами я погледни мене! Остарях вече, за нищо не ме бива и храна по цели дни не мога

да си намеря... Ох, ох, тежко е на старини така!...

На Мър-мър му стана още по-мъчно. Той седна при стария.

– Мене ме викат Мър-мър – рече той. – Тебе как ти е името?

– Името ли? – полуотвори очи другият. – Чакай!... Не – поклати глава той, – не мога да си спомня!... Имах и аз някога име – хубаво, галено име, имах и възглавничка, и паничка за ядене... Кога беше то и къде – забравих вече. Отиде, отиде всичко. Тръгнах веднъж като тебе така да видя света – и не можах да се върна... Сега вече и име нямам.

Той млъкна една минута, погледна Мър-мър и продължи:

– Чувай, юначе! Я остана при мене! Аз съм вече стар, самичък, ти ми изглеждаш добър – ще си помагаме и ще прекараме по-леко! Искаш ли?... Пък сме и побратими в късмета – усмихна се тъжно старият.

– Добре! – зарадва се Мър-мър. – Аз и не зная как щях да се оправя самичък. Само къде ще спим, какво ще ядем?

– Хе, хе, не бързай де, не бързай! – рече старият. – Всичко ще ти обадя. Слушай: жилището ни е под нас. Тук долу има зимник с много дупки и ъгълчета. Аз съм си направил там три гнезда. Наблизо е пералнята – значи и вода има!

– Умирам за водица! – изохка Мър-мър. – Моля ти се заведи ме по-скоро!

– Чакай да се съмне още малко, че тогава!... Вода колкото щеш! За храната е по-мъчно. Да не бях стар – не щеше да е тъй, ама вече не мога нито да дебна, нито да хващам както трябва. Мишки, плъхове, врабци – колкото щеш. Виж сега, ти като си с мене – ще помагаш... Мене от някое време гаргите ме хранят! – подсмихна се старият котарак.

– Как тъй гаргите? – учуди се Мър-мър.

– Как ли? Тук наблизо имат гнездо и всеки ден носят по нещо – корички хляб, късчета сирене, месо. Спотая се аз, те накачат наоколо, изскача изведнъж, изплаша ги и всичко оставят. Цяла трапеза имам по някой път. Нали ги знаеш какви са глупави?

Мър-мър се засмя.

– А пък когато и това няма, приятелю, почвам вегетарианство! То, да ти кажа ли, е по-добро за здравето...

– Как тъй вегетарианство? – попита Мър-мър.

– Я ми виж корема – рече другият – какъв се е надул. Това е, юначе, защото свикнах да ям и картофи, и спанак, и моркови, варени и пържени. Такива неща лесно се намират в тенекиите за смет. Ха сега да вървим да пиеш вода и да видиш жилището!

Мър-мър въздъхна и тръгна подир стария котарак към счупения

прозорец на зимника.

КРАЙ

© Константин Константинов

Сканиране и разпознаване: unicode, 2007
Редакция: VHorse, 2007

Публикация:

Константин Константинов
ПРИКАЗКИ ЗА ТЕБЕ
Избрани приказки и разкази

ЗЛАТНА БИБЛИОТЕКА
Избрани творби за деца и юноши
Под редакцията на Дамян Дамев
Двадесет и трета книга

Редактор Христиана Василева
Художник Иван Кьосев
Художествен редактор Тончо Тончев
Технически редактор Катя Бижева
Коректор Елена Иванова
Л. Г. У. Тематичен № 2661. Година 1971
Дадена за набор на 8. II. 1971 година
Подписана за печат на 10. XI. 1971 година
Излязла от печат на 30. III. 1972 година
Формат 1/16 84/116. Тираж 60 000
Печатни коли 10,50. Издателски коли 17,12
Цена 2,15 лева.

„Народна младеж“ – издателство на ЦК на ДКМС, София, 1972
Отпечатана в ДПП „Балкан“. Подвързана в ДПК „Д. Благоев“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3282>]